

Constance Chatterley

Lady Chatterley parafrázisai

Na most akkor

mondjátok meg, alfahímek, mi legyen, hogy ne legyünk szőrös lábú feministákelegen, ki csináljon minden este férjurának vacsorát, ki fogadja hálaaként az erőszakos viczorát, kinek legyen ideje a munkára, a gyerekekre, kinek legyen szemöldöke mindig szépen kiszedve, kinek ne ránduljon soha egyetlenegy arcizma, ha a háta mögött állnak tömött buszon masztizva, kinek adjon önbizalmat cuppogás meg füttyentés, kinek mondja anyukája: lányom, ez csak képzelgés, ki remegjen egyedül, hogy rányitnak, ki legyen itt szívszerelme bácsiknak,

20

na most akkor mondjátok meg, alfahímek, mi legyen, ki ne legyen miközülünk feminista, s ki legyen, ki köszönje meg nektek, hogy nem vertek, néhanap egy pofon hisz csak rendet tesz, kinek kelljen pénzt kérni új ruhákra, fel nem venni sohasem, mert kurvásak, kinek legyen szépen sminkelt az arca, kinek verjék be a fejét a falba, ki takarja garbóval a faltjait, kinek törjék apróra a csontjait, ki túrjon a gyerek miatt tétlenül még éveket, ki jöjjön rá másnap, hogy a szép szavak nem védenek,

na most akkor mondjátok meg, alfahímek, mi legyen, hogy ne legyen feminista eleven, ki szülessen eredendő butának, kit kezdjen ki munkahelyi utálat, kit szólítson kedveskémnek a főnök, mikor keres egyformán két szülőtök, ki menjen el jól fizetett dadusnak vagy tanárnak, ki maradjon honderúsen főállású anyának, kinek mondják, rajtad múlik kis országunk jövője, ha nem bírod, elveteled, kiátkoznak örökre,

na most akkor mondjátok meg, alfahímek, mi legyen, kiben maradt feminizmus, kiben nem, kiben legyen miközülünk bátorság, anélkül, hogy mások bűnét ráfognák.

Ti, leányok, ne

Szaporán, hé! Ölembe, az angyalát!
Bomlik a rend, hát még egyszer vegyük át:
szép leányok, más cselédek,
tiltakozni szörnyű vétek
– vennétek a bátorságot? –,
ti, leányok, ne vegyétek.

Jóanyjától, jóapjától jógyerek
jődőben jóelőre tudja meg:
ha oly legény száll reátok,
akit inkább lehánynátok
– eszedbe ne jusson, Eszti! –,
ne tegyétek, ti, leányok.

Érezzétek megtisztelve magatok,
nem úgy megy, hogy kergetnek, 'szt szaladok,
mit nem gondolsz, hogy pont őt nem?
Gyengéd szív lakik a nőben
– mit vártatok, piros csövet? –,
furulyáljál, eltűnőben.

Ne siránkozzék, ki maga túl mellyes,
utólag már késő bánat, röhejes,
hogyan sír-rí, halvány, bús, fogy,
pedig a melly logikus, hogy
– azt danolja: gyere! jöszte! –
aztán jönnek. Te csak kushodj.

Hiába volt asszonyanyád szép szava,
 elmentetek szórakozni éjszaka,
 otthagytátok kis tanyátok,
 háromszoros átok rátok
 – tegyetek rá, hadd lobogjon! –,
 piruljatok, ti leányok.

Rendes népek rendes témát találnak,
 ott gyaláznak délcegen a tanyának
 szép leányi, szép legényi:
 rokolyája csak tenyérvnyi
 – mért' ment oda! mért' csak mostan! –,
 elég is volt ma regélni.

Tatár Sándor

(fanyal)GO AWAY!

Sokan sóhajtva függesztik
 szemeiket az égre; átkozzák
 sorsukat,
 pedig
 panaszra / morgolódásra semmi ok
 – a Kánaán ez itt
 („szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország!”):
 zöldellő rónák,
 pantalló-szabkolt,
 csókálló rúzs,
 szarkálló vezetők.

Katasztrófuturizmus

Ha elolvad a permafroszt,
és trombitálnak mamutok,
hogy ki kicsodát eltapos't,
semmi nem marad majd titok
Ha a Svábhegy (vulkán) kitör,
lesz akkor nemvárt grillezés;
mi büszke most, összetöpör,
csődöt jelent a híres ész
Ha gát szakad, jó lavina,
sikoltozástok cincogás,
pusztul majd vamp és fapina,
s nem *game* lesz; tényleg nincs tovább
Ha a luxusjacht elsüllyed,
a cápánál nincs privilég;
ott testközelből vesztüket;
irigyli majd mind irigyét
Ha minden fűtőtest kihűl,
és mindegyik lift elakad,
spórolni sem lesz majd miből –
esélyt sem adó feladat
Ha támad majd sok lódarázs,
s te mint sóbálvány, védtelen;
a Kalahári hódarás,
de Alaszka fügét terem
Ha benyel a depresszió,
hiába napsütött' terasz –
„Millióknak nem jut ennyi jó!” –
ez néked cseppet sem vigasz

Így vagy úgy, elfogy az idő,
féltheted bár a tyúkszarost,
rád kozmál vagy dől a tető,
és elolvad a permafroszt

Villányi G. András

lobogók

lobogókat lát hullámos szélben
izmosan kígyózni lengeni ó kéjes
önelégültség hiszen az Elme
bármi képet előhívhat torz
idea az anyag mégis
leginkább hozzá ragaszkodik
földekhez ragad tőle sárosak
porosak fájó súllyal terhes vágott
és operálatlan sebek üres szavak
mint szövegben bár lehívhatná
tökélyét az adalékmentes
fantázián túli szintelen állandóságnak
honnét nem kígyózik magától gondolat
csak áll mint kikapcsolt motor
nulla előtti szint léttelen könnyűség
a fogalom előtti súlytalanság

24

örök polip

miként lángnyelve a mécsnek
nem volt nem lesz az mi épp
nem a tűz a lángnyelv
ám nem is egészen más
milliárd villanás kígyózó folyama
holt pillanatok elevenné gyúlt tánca
 nem él test se lélek magában
se pillanatba fagyva
remegő csápjai az időtlenség
nyughatatlan polipjának